

Arrest

nr. 250 426 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 november 2020 tot beëindiging van het verblijf van 12 november 2020.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 december 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 november 2020 wordt beslist tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"Mijnheer
naam : J. (..)*

voornaam : I. (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats: Decani
nationaliteit : Servië

Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 10.09.2004 diende u een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te Sint-Jans-Molenbeek. Op 24.11.2004 nam de gemeente, na een negatieve woonstcontrole, een "Beslissing tot niet- inoverwegingname".

Op 07.02.2007 diende u te Brussel een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving als vader van S. S. (...)" (geboren te Hannover op 05.07.1997, Belgische nationaliteit sinds 27.12.2004)" (bijlage 19) in. Er werd u een Attest van Immatriculatie afgeleverd dat geldig was tot 06.07.2007 en u diende voor die datum nog een aantal bijkomende documenten in te dienen.

Op 09.07.2007 werd een "Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 20) genomen.

Op 04.04.2009 trad u te Brussel in het huwelijk met S. H. (...) (geboren op 10.05.1972 te Novi Sad, Servië, Belgische nationaliteit sinds 27.12.2004).

Op 07.04.2009 diende u te Brussel een "Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van echtgenoot van de Belgische S. H. (...)" (bijlage 19ter) in.

Op 10.09.2009 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart die meermaals verlengd werd.

Op 05.02.2013 diende u bij de gemeente Boom een "Aanvraag om duurzaam verblijf (bijlage 22) in. Daar binnen de termijn van 5 maanden geen beslissing genomen werd, verkreeg u automatisch duurzaam verblijf.

Op 02.10.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan een verboden wapen te hebben vervaardigd, hersteld, te koop gesteld, verkocht, overgedragen, vervoerd, opgeslagen, voorhanden gehad of gedragen te hebben, namelijk een stroomstootwapen, en aan als particulier een vergunningsplichtig vuurwapen, namelijk een alarmpistool GSG Magnum of de daarbij horende munitie voorhanden te hebben gehad zonder een voorafgaande vergunning verleend door de gouverneur bevoegd voor uw verblijfplaats (feiten gepleegd op 25.04.2016).

Op 24.01.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van misbruik van vertrouwen, als dader of mededader, valse naamdracht en deelname aan bendevoorming.

Op 23.10.2019 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan een verboden wapen te hebben vervaardigd, hersteld, te koop gesteld, verkocht, overgedragen, vervoerd, opgeslagen, voorhanden gehad of gedragen te hebben, namelijk een boksijzer (feit gepleegd op 24.01.2018).

Op 19.06.2020 werd u door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 jaar daar u zich schuldig heeft gemaakt aan leidend persoon te zijn geweest van een criminele organisatie (in de periode van 10.09.2012 tot en met 24.01.2018); aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, valsheid in handels-, bank- of private geschriften te hebben gepleegd, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk te hebben opgemaakt of door ze achteraf in de akten ingevoegd te hebben, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen en vast te stellen en met hetzelfde bedrieglijk opzet of met hetzelfde oogmerk om te schaden, van de hiervoren vermelde valse akte of van het hiervoren vermelde valse stuk gebruik te hebben gemaakt (8 feiten, gepleegd tussen 13.08.2013 en 24.01.2018); aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, valsheid te hebben gepleegd, door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, te hebben ingevoerd in een informaticasysteem, te hebben gewijzigd, te hebben gewist of met enig ander technologisch middel de mogelijke aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd, waardoor de juridische draagwijdte van dergelijke gegevens veranderde, en met hetzelfde bedrieglijk opzet of met hetzelfde oogmerk om te schaden, van de valse gegevens gebruik te hebben gemaakt (20 feiten, gepleegd tussen 23.09.2016 en 23.01.2018); aan met het oogmerk om zich een zaak toe te eigenen, die aan een ander toebehoorde, zich gelden, roerende goederen, verbintenissen, kwijtingen, schuldbevrijdingen te hebben doen afgeven of leveren, hetzij door het gebruikmaken van valse namen

of valse hoedanigheden, hetzij door het aanwenden van listige kunstgrepen om te doen geloven aan het bestaan van valse ondernemingen, van een denkbeeldige macht of een denkbeeldig krediet, om een goede afloop, een ongeval of enige andere hersenschimmige gebeurtenis te doen verwachten of te doen vrezen of om op andere wijze misbruik te maken van het vertrouwen of van de lichtgelovigheid, namelijk, door middel van valse identiteiten, vervalste overschrijvingsbewijzen of valse verkoopsovereenkomsten, zich wederrechtelijk goederen te hebben doen afgeven, zonder deze gedeeltelijk of volledig te betalen (25 feiten, gepleegd tussen 16.08.2013 en 23.01.2018); aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit belegde voordelen, hetzij te hebben gekocht, te hebben geruild of om niet te hebben ontvangen, te hebben bezeten, bewaard of beheerd, hetzij te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen ofte verdoezelen of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden, hetzij te hebben verheeld of verhuld, ofschoon u op het ogenblik van de aanvang van deze handelingen de oorsprong van die zaken kende of moest kennen (12 feiten, gepleegd tussen 04.01.2013 en 19.02.2018) en aan gepoogd te hebben met het oogmerk om zich een zaak toe te eigenen, die aan een ander toebehoorde, zich gelden, roerende goederen, verbintenissen, kwijtingen, schuldbevrijdingen te hebben doen afgeven of leveren, hetzij door het gebruikmaken van valse namen of valse hoedanigheden, hetzij door het aanwenden van listige kunstgrepen om te doen geloven aan het bestaan van valse ondernemingen, van een denkbeeldige macht of een denkbeeldig krediet, om een goede afloop, een ongeval of enige andere hersenschimmige gebeurtenis te doen verwachten of te doen vrezen of om op andere wijze misbruik te maken van het vertrouwen of van de lichtgelovigheid, namelijk, door middel van valse identiteiten, vervalste overschrijvingsbewijzen of valse verkoopsovereenkomsten, gepoogd te hebben zich wederrechtelijk goederen te doen afgeven, zonder deze gedeeltelijk of volledig te betalen (4 feiten, gepleegd tussen 08.03.2017 en 06.01.2018).

+++

U was betrokken bij een criminele organisatie die zich met het oog op illegaal geldgewin op grote schaal inhield met de sluikhandel in tweedehandswagens en daarnaast ook via een terugkerende modus operandi van valse identiteiten, valse verkoopsovereenkomsten en valse overschrijvingsbewijzen slachtoffers oplichtte of poogde op te lichten door zich de voertuigen te laten overhandigen zonder de volledige verkoopprijs te betalen. De voertuigen werden doorverkocht en de opbrengsten witgewassen. Uw betrokkenheid bij het merendeel van de feiten, het aantreffen van cruciale documenten en foto's met daarop veelgebruikte valse gegevens en de ontdekte geldstromen tonen aan dat u één van de leiders van de organisatie was. Tussen de leden van de criminele organisatie bestonden nauwe banden op grond van bloed- of aanverwantschap. Naast uw zoon die in ditzelfde dossier veroordeeld tot een werkstraf van 70 uren en uw echtgenote die veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar waren ook tal van andere verwanten betrokken, sommigen van hen waren reeds gekend voor gelijkaardige feiten in het buitenland.

Er werd gehandeld op basis van een terugkerende modus operandi: de slachtoffers plaatsten hun auto te koop via zoekertjes op gekende internetsites. Er werd telefonisch contact opgenomen met het slachtoffer en er werd afgesproken dat er iemand langs zou komen om de auto na te zien en te kopen. De vraagprijs van de auto werd meestal niet in vraag gesteld. Er werd aangedrongen via de telefoon en door de persoon of personen die ter plaatse gingen om de auto te verkopen en onmiddellijk mee te geven. De koper gaf een valse naam of een valse firmanaam op waarbij veelal een verkoopsovereenkomst opgemaakt werd op die valse naam. Ofwel werd op het moment van de aankoop een vals bewijs van betaling van de verkoopprijs per e-mail of via WhatsApp overgemaakt aan het slachtoffer ter plaatse. Er werd aan het slachtoffer geen kans gelaten om de echtheid ervan na te gaan. Ofwel werd een voorschot cash betaald door de ophaler met de belofte dat de resterende som nog overgemaakt zou worden, een belofte die dan niet meer waar werd gemaakt. Nadat de auto meegenomen werd, werd niet meer gereageerd op berichten van de slachtoffers. U en uw kompanen dreven een sluikautohandel waaruit jullie een inkomen haalden niettegenstaande jullie niet ingeschreven waren in de kruispuntbank voor ondernemingen, noch over de nodige vergunningen beschikten. Gelet op de omvang en de frequentie van jullie bedrijvigheid was het duidelijk dat dit een professioneel karakter had. Door aldus te handelen heeft u blijk gegeven van een uiterst oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid.

Uit het arrest d.d. 19.06.2020 blijkt: "De feiten getuigen van een verregaand gebrek aan normbesef. De handel in tweedehandswagens die de beklaagden op erg lucratieve wijze opzetten, lieten zij gepaard gaan met oplichtingen en valsheden waarmee ze op korte tijd grof geld verdienden. Maar ook dat volstond blijkbaar niet en de beklaagden deinsden er niet voor terug om allerhande valsheden te plegen en vervolgens slachtoffers ook op te lichten door niet de volledige aankoopprijs te betalen. Vervolgens werd alles zonder het betalen van enige belasting witgewassen, niettegenstaande een aantal beklaagden (tijdelijk) een uitkering of tegemoetkoming genoten. Naast de gepleegde valsheden

gebruikten de beklaagden de familiestructuur om hun organisatie af te schermen. Het aandeel van elkeen was essentieel bij het plegen van de feiten. Iedereen droeg bij tot het radarwerk van de organisatie. Het nadeel voor zowel de individuele slachtoffers als voor de maatschappij in zijn geheel is enorm."

U heeft deze feiten op grote schaal en gedurende een zeer lange periode gepleegd (incriminatieperiode van 10.09.2012 tot en met 24.01.2018), waarbij u enorm veel slachtoffers heeft gemaakt. U heeft uw slachtoffers ernstig financieel benadeeld. Het Hof van Beroep verklaarde lastens u een bedrag van 233.178,06 euro verbeurd: "Op basis van de bewezen verklaarde tenlasteleggingen G.9 (195.555,06 euro), G.10 (36.372 euro), G.17 (2.500 euro samen met A.R.) staat vast dat beklaagde een bedrag van 234.428,06 euro heeft witgewassen. Het staat vast dat de sluikhandel meer heeft opgebracht dan enkel voormelde bedragen, gezien alleen al in een periode van 207 dagen, 353 voertuigen te koop aangeboden werden en het totaal aantal verhandelde voertuigen hoger lag.

Tevens kan verwezen worden naar het nadeel dat de slachtoffers van de oplichtingen hebben opgelopen. Tot slot werd de beklaagde ook schuldig bevonden aan het witwassen van voertuigen waarvan het exacte bedrag niet bepaald werd. Het Hof beraamt bijgevolg lastens deze beklaagde, rekening houdend met diens aandeel, de bekomen vermogensvoordelen ex aequo et bono op een bedrag van 233.178,06 euro en verklaart dit bedrag verbeurd."

Witwassen is een ernstig feit dat de integriteit van het financieel en economisch bestel aantast. Het onttrekken van gelden aan het zicht van de fiscus heeft een corrumperende werking op het reguliere handels- en betalingsverkeer.

Valsheid in geschrift is een ernstig feit omdat het vertrouwen dat de samenleving moet kunnen hebben in de waarheidsgetrouwheid van geschriften hierdoor wordt aangetast. Voornoemde vorm van fraude schaadt het vertrouwen in het bank- en kredietwezen en het gebruik van internet.

U lijkt uitsluitend en ongeremd gedreven door eigen materieel gewin, zonder u te bekommeren om de gevolgen van uw gedragingen voor de samenleving waar u deel van uitmaakt. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder.

Naast deze veroordeling door het Hof van Beroep te Antwerpen, werd u tweemaal veroordeeld voor verboden wapenbezit (stroomstootwapen, alarmpistool en boksijzer). Dergelijke feiten zijn ontoelaatbaar vermits ze het veiligheidsgevoel van de burgers op negatieve wijze beïnvloeden. Uit het vonnis d.d. 23.10.2019 blijkt: "Beklaagde liep naast veroordelingen door de politierechtbank (waarvan tweemaal wegens vluchtmisdrijf) tevens reeds een correctionele veroordeling op wegens verboden wapendracht en het dragen van een vergunningsplichtig vuurwapen zonder vergunning. De zeer milde bestraffing met uitstel die hem voor deze inbreuken op de Wapenwet werd opgelegd, was blijkbaar niet van aard hem te doen inzien dat hij de bepalingen van de Wapenwet voortaan diende na te leven. De feiten zijn ernstig. Het dragen, vervoeren of anderszins voorhanden hebben van verboden wapens kan niet getolereerd worden."

Daarnaast blijkt uit het strafdossier dat u reeds 7 maal veroordeeld werd voor inbreuken op de verkeerswetgeving (op 25.03.2015, op 19.12.2016, 04.04.2017, 19.04.2017, 08.02.2018, 28.02.2018 en op 05.09.2018). Deze veroordelingen leken u niet af te schrikken noch enige gedragsverbetering teweeg te brengen want u bleef de inbreuken maar opstapelen. Tweemaal pleegde u vluchtmisdrijf, u reeds zonder verzekering met niet ingeschreven voertuigen, u reed door het rood licht, hield zich niet aan snelheidsbeperkingen, telefoneerde tijdens het rijden, ... U staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U beseft blijkbaar niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt.

Uw gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale, leugenachtige en valse persoonlijkheid, waarbij u ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Gezien het aantal gepleegde feiten, de lange duur van de periode tijdens dewelke de inbreuken werden gepleegd, het bijzonder winstgevende en georganiseerde karakter ervan en het gegeven dat uw directe omgeving dergelijke feiten even normaal lijkt te vinden als uzelf, bestaat er een reëel en actueel gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde van uwentwege. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor

de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit voorgaande blijkt overduidelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw recht op verblijf noodzakelijk maken.

+++

Op 07.09.2020 werd u door een migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren.

In de 2 vragenlijsten hoorrecht (1 niet ondertekende en 1 wel ondertekende lijst met dezelfde inhoud) die uw advocaat op 19.09.2020 doorstuurde en de vragenlijst die u invulde met de hulp van de migratiebegeleider, verklaart u dat u Nederlands, Duits, Frans en Albanees spreekt; dat u sinds 2005 in België bent (volgens vragenlijst advocaat); dat u ongeveer 18 jaar in België bent (volgens vragenlijst ingevuld met migratiebegeleider); dat u uw paspoort verloren bent en dat overige documenten bij de griffie liggen; dat u diabetes heeft (wat bevestigd zou kunnen worden door de arts van de gevangenis te Brugge); dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was in de (..) te Boom; dat u in 2005 te Brussel gehuwd bent met de Belgische S. H. (..) (geboren te Novi Sad, Joegoslavië op 10.05.1972), woonachtig in de (..) te 2620 Hemiksem (tel.: xxxxxxxxx); dat uw echtgenote, uw twee kinderen en één kleinkind in België wonen ((..)) te 2620 Hemiksem; zie gezinssamenstelling) en dat u via uw echtgenote veel familie heeft in België; dat zij u voor corona bezochten in de gevangenis maar nu bellen; dat u geen minderjarige kinderen heeft maar wel een minderjarig kleinkind dat in uw gezin woont (zie attest samenstelling gezin); dat u reeds 25 jaar weg bent uit Joegoslavië, geen contact heeft met familie daar en dat uw ouders, die in Duitsland waren, overleden zijn; dat u niet naar school ging in België en geen diploma's heeft; dat u in België werkte in de bouwsector, als magazijnhelpster en als krantenverdelster op zelfstandige basis, dat uw vrouw daarna ziek geworden is waardoor u niet meer kon werken; dat u niet gewerkt heeft in uw herkomstland of in een ander land dan België (volgens vragenlijst advocaat); dat u in Duitsland gewerkt heeft vroeger (vrachtwagen, vuilkar) (volgens vragenlijst ingevuld met migratiebegeleider); dat u nog niet veroordeeld of opgesloten werd in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren naar uw herkomstland omdat uw echtgenote, uw kinderen en uw kleinkind in België zijn; omdat u al 25 jaar weg bent uit Joegoslavië; omdat u geen familie heeft in Servië; omdat al uw belangen zich in België bevinden; omdat u uw echtgenote die zwaar zorgbehoevende is en mantelzorg nodig heeft, moet bijstaan (zie stuk); omdat u direct kan werken wanneer u vrijkomt (zie stuk); omdat dit de eerste keer is dat u voor problemen heeft gezorgd en omdat u een adres heeft in Hemiksem waar u kan verblijven (zie huurcontract). Volgende stukken werden bijgevoegd: een attest m.b.t. de samenstelling van het gezin d.d. 07.09.2020; een op 02.09.2020 ingevulde "aanvraag zorgbudget voor zwaar hulpbehoevenden bij mantel- en thuiszorg"; een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd d.d. 20.08.2020; een huurovereenkomst voor een woning d.d. 26.03.2019.

+++

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u zou kunnen doen gelden. Dat het contact met uw familie- en gezinsleden in België moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen het gevolg van uw crimineel gedrag.

Op 04.04.2009 trad u te Brussel in het huwelijk met S. H. (..) (geboren op 10.05.1972 te Novi Sad, Servië, Belgische nationaliteit sinds 27.12.2004). Jullie hebben samen 2 kinderen: S. S. (..) (geboren op 05.07.1997 te Hannover, Duitsland, Belgische nationaliteit sinds 27.12.2004) en S. E. (..) (geboren op 24.01.1999 te Stadthagen, Duitsland, Belgische nationaliteit sinds 27.12.2004). Uw zoon en echtgenote waren beiden, samen met nog tal van andere verwanten, betrokken bij de feiten waarvoor u op 19.06.2020 door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld werd en waren dus op de hoogte van de feiten die u pleegde. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat ook uw dochter op de hoogte was van jullie criminele bijverdiensten. Uw echtgenote en dochter bezochten u reeds in de gevangenis.

U verklaarde dat uw echtgenote zwaar hulpbehoevende is en mantelzorg nodig heeft. U legde een "Aanvraag Zorgbudget voor zwaar zorgbehoevenden bij mantel- en thuiszorg" voor om dit aan te tonen. Er kan opgemerkt worden dat met dit aanvraagformulier niet aangetoond is dat uw echtgenote daadwerkelijk zwaar zorgbehoevende zou zijn, noch dat zij mantelzorg nodig zou hebben, het gaat

immers om een aanvraagformulier om een zorgbudget te bekomen, niet om een toekenning van een dergelijk zorgbudget. Er wordt geen attest voorgelegd waarin de reden, ernst en de duur van haar verminderde zelfzorgvermogen wordt vastgesteld. Bovendien, indien de aanvraag van uw echtgenote goedgekeurd werd/wordt, en zij daadwerkelijk nood zou hebben aan mantelzorg betekent dat nog niet dat uw aanwezigheid in België hierdoor vereist is. U bent immers niet de enige die mantelzorg zou kunnen bieden aan uw echtgenote. U zit sinds 24.01.2018 in detentie en bereikt pas strafeinde op 21.06.2025, dus uw echtgenote zal -indien ze daadwerkelijk hulp nodig zou hebben- sowieso gedurende een aantal jaar een beroep moeten doen op iemand anders dan u. Uit het formulier "Samenstelling van gezin" dat u voorlegde, blijkt dat uw echtgenote op hetzelfde adres ingeschreven staat als uw zoon, dochter en kleindochter. Uw zoon en dochter, beiden meerderjarig, kunnen dan ook de eventueel benodigde mantelzorg verschaffen aan uw echtgenote. Indien dat voor hen en/of andere familieleden van uw echtgenote (u verklaarde immers dat zij veel familie heeft in België) onmogelijk zou zijn, zou ook een beroep kunnen gedaan worden op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden.

Nu niet aangetoond werd dat uw echtgenote bepaalde (medische) zorgen nodig zou hebben die enkel in België beschikbaar en toegankelijk zijn, liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van uw echtgenote sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen die het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u het gezinsleven met uw echtgenote enkel in België opnieuw zou kunnen oppikken na uw vrijstelling uit de gevangenis. Zoals reeds vermeld was uw vrouw op de hoogte van de door u gepleegde feiten, zij diende dan ook te weten dat dit mogelijks gevolgen zou hebben voor jullie toekomstig gezinsleven in België. Het feit dat uw echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst dan wel een derde land. België heeft met Servië een bilaterale overeenkomst betreffende de sociale zekerheid afgesloten. De overeenkomst tussen België en Servië bevat toepassingsmodaliteiten voor de toekenning van de socialezekerheidsprestaties. Jullie hebben meerdere jaren in Duitsland, waar jullie beide kinderen geboren zijn, gewoond. Mogelijks kunnen jullie verblijfsrecht in Duitsland bekomen om daar het gezinsleven verder te zetten.

Uw echtgenote kan er uiteraard ook voor kiezen samen met de overige familieleden in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u zich zou vestigen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat zij niet zou kunnen reizen om u te komen bezoeken in het land waar u zich zal vestigen.

Uw beide kinderen, S. S. (..) en S. E. (..), die inmiddels de Belgische nationaliteit bekwamen, zijn meerderjarig. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Dergelijke afhankelijkheid werd niet aangetoond. Het gegeven dat uw dochter u komt bezoeken in de gevangenis is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Uit het gegeven dat jullie op eenzelfde adres ingeschreven stonden en nog steeds staan, kan evenmin een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden afgeleid worden.

U verklaarde een minderjarig kleinkind te hebben in België, namelijk de Belgische S. H. (..) die op 09.11.2011 geboren werd te Rumst. Zij is de dochter van uw zoon S. S. (..). Het is de Administratie onbekend wie de moeder van uw kleindochter S. H. (..) is alsook waar de moeder momenteel verblijft. Het gegeven dat u een minderjarige kleindochter had op het grondgebied heeft u er nooit van weerhouden feiten te plegen, feiten waarbij trouwens een groot deel van de familie en verwanten van het meisje betrokken waren. Uw kleindochter bezocht u reeds in de gevangenis. Tussen grootouders en kleinkinderen kan een familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM aangenomen worden als uit de feiten en omstandigheden volgt dat daadwerkelijk sprake is van hechte persoonlijke banden. Om hechte persoonlijke banden aan te kunnen nemen tussen grootouders en minderjarige kinderen, moeten deze de gebruikelijke omgang overstijgen. U beperkt zich ertoe te stellen dat u een minderjarig kleinkind heeft dat in uw familie woont en u legt een attest "Samenstelling gezin" d.d.07.09.2020 voor waaruit blijkt dat uw zoon, uw kleindochter, uw echtgenote, uzelf en uw dochter sedert 25.07.2019 ingeschreven staan in de (..) te 2620 Hemiksem. Uit de registers blijkt dat u en uw kleindochter op eenzelfde adres ingeschreven stonden van 12.04.2013 tot 03.03.2014 en van 09.07.2015 tot op heden, maar sinds 24.01.2018 verblijft u feitelijk in de gevangenis te Brugge. Van 03.03.2014 tot 09.07.2015 waren uw kleindochter en uw zoon uit de registers afgeschreven naar het buitenland. Er wordt niet aangetoond dat u een "ouderfiguur" zou zijn voor uw kleindochter en dat het hoger belang van uw kleinkind uw aanwezigheid in België vereist. Hoewel uw zoon nog zeer jong was toen uw kleindochter geboren werd,

is hij inmiddels 23 jaar oud en is het niet onredelijk te veronderstellen dat hij (inmiddels) zelf voor zijn dochter zorgt, dan wel zou kunnen zorgen. Het gegeven dat zowel uw zoon als diens dochter van 03.03.2014 tot 09.07.2015 uit de registers afgeschreven werden naar het buitenland, toont eerder aan dat hij (al dan niet samen met de moeder van het kind) de voornaamste zorgdrager is. Als dat niet zo zou zijn, kan verondersteld worden dat hij zijn dochter, uw kleindochter, bij u en uw echtgenote zou achtergelaten hebben toen hij tijdelijk naar het buitenland ging. Uw kleindochter kan contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u zal verblijven. Uit niks blijkt immers dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Evenmin blijkt dat uw kleindochter mits begeleiding van haar vader of een ander gezinslid of indien zij wat ouder is u niet zou kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Nu u sinds 24.01.2018 in de gevangenis zit, is uw kleindochter gewend aan uw afwezigheid en blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van uw kleindochter tot gevolg zou hebben.

Daarnaast verklaarde u dat u via uw echtgenote nog meerdere verwanten heeft in België, u verschaft hieromtrent geen verdere details. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te stellen dat u via uw echtgenote nog meerdere verwanten heeft in België. U toont echter niet aan dat u afhankelijk zou zijn van één van deze verwanten noch blijkt dit uit uw administratief dossier. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met één van deze verwanten.

Voor al uw familieleden in België geldt dat zij contact met u kunnen onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat u mogelijks een broer (J. S. (..), geboren op 23.05.1976 te Decan, nationaliteit: Kosovo) en zus (J. L. (..), verdere gegevens onbekend) heeft in België. Zij hebben (onder die namen) echter geen recht op verblijf (van langer dan drie maanden) in België. J. L. (..) bezocht u enkele keren in de gevangenis. J. S. (..) werd in dezelfde zaak als u op 19.06.2020 door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 7 jaar veroordeeld en verblijft eveneens in de gevangenis te Brugge. Samen met u speelde hij een leidende rol in de criminele organisatie. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat het zou gaan om een door artikel 8 EVRM beschermingswaardig familieleven, het feit dat u tijdens het interview met de migratiebegeleider deze familieleden zelfs niet vernoemd heeft, kan dit enkel bevestigen. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat de Administratie niet in het bezit is van stukken die aantonen dat deze personen weldegelijk uw broer en zus zouden zijn, al werden zij wel onder die hoedanigheid geregistreerd door de gevangenis te Brugge.

+++

Op 10.09.2004 diende u een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in en ten gevolge van de aanvraag 19ter d.d. 07.04.2009 verkreeg u uiteindelijk recht op verblijf in België. U bent momenteel 47 jaar oud. Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Zoals reeds vermeld, blijkt uit niks dat de banden die u tijdens uw verblijf met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan

worden geacht te vormen voor de openbare orde. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken daar waar u zich zal vestigen.

U verklaarde dat u Joegoslavië reeds 25 jaar geleden verliet en dat u geen familie meer zou hebben in Servië. Uw ouders zouden in Duitsland overleden zijn. Het wordt niet betwist dat een terugkeer naar Servië een aanpassing van u zal vergen, maar er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen banden meer zou hebben met de regio alwaar u een groot deel van uw leven woonachtig was en alwaar u opgegroeid bent. Te meer nu u op geen enkel ogenblik enige concrete uiteenzetting naar voor brengt of begin van bewijs voorlegt dat aannemelijk kan maken dat u niet langer familie, vrienden of kennissen heeft in het herkomstland waarop u tijdelijk terug zou kunnen vallen. In de gevangenis wordt bijvoorbeeld J. S. (...) (zie hiervoor) als zijnde uw broer beschouwd. Deze heeft geen recht op verblijf in België en zal na het uitzitten van zijn gevangenisstraf van 7 jaar normaliter naar Servië gerepatriëerd worden. Daarnaast wordt op de lijst met personen die toelating te hebben u te bezoeken in de gevangenis een zus, J. L. (...) geheten, vermeld. Zij is -met die naam/schrijfwijze- niet terug te vinden in de registers en verdere details zijn over haar niet bekend. Hoe dan ook bent u inmiddels een volwassen man die zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou moeten kunnen uitbouwen in een ander land. Bovendien kan uw familie in België u, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in de Servische samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Mogelijkerwijze kan iemand van uw familie in België u zelfs tijdelijk vergezellen.

U legde een "Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd" d.d. 20.08.2020 voor, u zou vanaf 01.11.2020 aan het werk kunnen als magazijnier-helper bij DAVIDOS GCV. De voorgelegde arbeidsovereenkomst werd trouwens niet ondertekend door u en aangezien u in detentie zit, zal u deze werkgever al direct moeten teleurstellen door niet te komen opdagen op uw eerste werkdag. Dat u thans een werkaanbod zou bekomen hebben doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u sinds half 2009 aan de arbeidsmarkt kon deelnemen. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en dat u zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. Maar in plaats van te werken opteerde u er voor een autozwendel op te zetten wat getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de wet en een drang naar snel en gemakkelijk geldgewin. Uit uw administratief dossier blijkt dat u officieel als zelfstandige aangesloten was bij een sociale verzekeringskas van 27.01.2014 tot 31.12.2014 (Acerta). De overige tijd dat u in België was, was er geen sprake van enige legale tewerkstelling. Het blijkt dan ook niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland en er is geen sprake van een economische binding met België.

De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U verklaarde dat uw echtgenote zwaar hulpbehoevende is en mantelzorg nodig heeft. U legde een "Aanvraag Zorgbudget voor zwaar zorgbehoevendenden bij mantel- en thuiszorg" voor om dit aan te tonen. Er kan opgemerkt dat met dit aanvraagformulier niet aangetoond is dat uw echtgenote daadwerkelijk zwaar zorgbehoevende zou zijn, noch dat zij mantelzorg nodig zou hebben, het gaat immers om een aanvraagformulier om een zorgbudget te bekomen, niet om een toekenning van een dergelijk zorgbudget. Er wordt geen attest voorgelegd waarin de reden, ernst en de duur van haar verminderde zelfzorgvermogen wordt vastgesteld. Bovendien, indien de aanvraag van uw echtgenote goedgekeurd werd/wordt, en zij daadwerkelijk nood zou hebben aan mantelzorg betekent dat nog niet dat uw aanwezigheid in België hierdoor vereist is. U bent immers niet de enige die mantelzorg zou kunnen bieden aan uw echtgenote. U zit sinds 24.01.2018 in detentie en bereikt pas strafeinde op 21.06.2025, dus uw echtgenote zal -indien ze daadwerkelijk hulp nodig zou hebben- sowieso gedurende een aantal jaar een beroep moeten doen op iemand anders dan u. Uit het formulier "Samenstelling van gezin" dat u voorlegde, blijkt dat uw echtgenote op hetzelfde adres ingeschreven staat als uw zoon, dochter en kleindochter.

Uw zoon en dochter, beiden meerderjarig, kunnen dan ook de eventueel benodigde mantelzorg verschaffen aan uw echtgenote. Indien dat voor hen en/of andere familieleden van uw echtgenote (u verklaarde immers dat zij veel familie heeft in België) onmogelijk zou zijn, zou ook een beroep kunnen gedaan worden op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden.

U stelde zelf diabetes te hebben en vermeldde dat dit bevestigd kan worden door de arts van de gevangenis. U preciseert verder niet en staakt dit geenszins. U houdt geen rekening met het feit dat de Administratie geen toegang heeft tot uw medische gegevens en dat de gevangenisarts gehouden is tot het beroepsgeheim.

U heeft niet aangetoond dat u of iemand van uw familie dermate ernstige gezondheidsproblemen heeft dat deze onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

+++

Met inachtneming van alle omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht met het oog op een latere verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel betoogt verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

Schending van 44bis van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 24, artikel 27 en artikel 28 van richtlijn 2004/38/EG betreffende het vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van burgers van de Unie en hun familieleden. Schending van het principe van gelijke behandeling. Schending van het evenredigheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending artikel 8 EVRM.

Artikel 44bis luidt:

...

§2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42 quinquies en 42 sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid:

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren.

...

§4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Artikel

Artikel 24 Richtlijn 2004/38/EG

Gelijke behandeling

1. Onverminderd specifieke, in het Verdrag en het afgeleide recht uitdrukkelijk opgenomen bepalingen, geniet iedere burger van de Unie die op basis van deze richtlijn op het grondgebied van een gastland verblijft, binnen het toepassingsgebied van het Verdrag dezelfde behandeling als de onderdanen van dat gastland. Dit recht geldt ook voor familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die verblijfsrecht of duurzaam verblijfsrecht genieten. ...

Artikel 27 Richtlijn 2004/38/EG

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

Artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG

Bescherming tegen verwijdering

1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn

grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, ...

Eerste onderdeel,

De beslissing neemt als rechtsgrond artikel 44 bis, §2 vreemdelingenwet, met name ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Verzoeker verblijft sedert 10.9.2009 op het grondgebied, bijgevolg ruim tien jaar op het ogenblik van de hier bestreden beslissing.

Artikel 44bis § 3 vreemdelingenwet is in casu van toepassing en enkel om dwingende redenen van nationale veiligheid zou een einde kunnen gemaakt worden aan het verblijf van verzoeker.

Verzoeker stelt dat die rechtsgrond niet de basis is van de beslissing en niet onderzocht is.

De Nederlandse tekst van artikel 28, 3. a bepaalt dat dwingende redenen van openbare veiligheid ten aanzien van burgers van de Unie en hun familieleden gelden in geval van tien jaar verblijf.

In andere talen is 'hun familieleden' blijkbaar niet opgenomen.

Dit belet niet dat op basis van artikel 24 van de Richtlijn er een gelijke behandeling moet zijn niet enkel van burgers van de Unie, maar ook van hun familieleden.

Verzoeker is van mening dat het niet toepassen van artikel 28,3, a op de situatie van verzoeker, alleszins het ontbreken van 'familieleden' in dit artikel en in artikel 44bis §3 van de Belgische vreemdelingenwet, een schending is van vermelde bepaling van gelijke behandeling en in het algemeen van het gelijkheidsbeginsel.

Om vernielde redenen dient de beslissing te worden vernietigd.

Tweede onderdeel,

1.

Bij toepassing van artikel 44bis § 2 moeten ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn.

Dit begrip houdt in dat het geval een belangrijker graad van ernst moet vertonen dan gewone redenen.

Er dient aan de hand van alle relevante factoren te worden nagegaan op het gedrag valt onder gewone of ernstige redenen van openbare orde.

Stafrachtelijke veroordelingen zijn geen voldoende voorwaarde (Grondwettelijk Hof, 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.54.3).

Het begrip openbare orde veronderstelt, naast de verstoring van de maatschappelijke/sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (Hof van Justitie, C-331/16 en C-366/16, pt. 41).

Er moet geoordeeld worden of het persoonlijk gedrag een bedreiging vormt; er moet worden nagegaan welk gevaar van verzoeker uitgaat.

Wat betreft het element 'voldoende ernstig' moet worden ingeschat aan de hand van de aard en ernst van de inbreuken op de openbare orde, rekening houdend met context en omstandigheden, graad van verantwoordelijkheid, maatschappelijke impact. (Memorie van Toelichting, p.24)

Wat betreft het element 'werkelijk' moet het gevaar dat uitgaat van verzoeker gebaseerd zijn op objectieve gegevens.

Wat betreft het element 'actueel' moet aangetoond worden dat het gevaar bestaat op het ogenblik dat de beslissing getroffen wordt (Hof van Justitie, C-482/01 en C-493/01).

2.

Verzoeker is van mening dat vermelde vereisten in casu niet aanwezig zijn.

Verzoeker is sedert 2004 de facto in België, of thans 16 jaar. Voorheen was hij in Duitsland, waar hij stelt dat hij nooit een strafrechtelijke veroordeling opliep. Hij is 25 jaar weg uit Joegoslavië.

Tijdens zijn verblijf in België liep verzoeker drie correctionele veroordelingen op: de twee veroordelingen voor illegaal wapenbezit (alarmpistool; boksijzer) zijn relatief lichte veroordelingen van twee maanden met uitstel en drie maanden effectief.

Verzoeker werd inderdaad zwaar veroordeeld op 19.6.2020 tot 7 jaar door het hof van beroep te Gent. Verzoeker minimaliseert deze veroordeling niet. De feiten situeren zich in essentie in de illegale autohandel; het gaat inderdaad om een lange periode en om een groot aantal feiten, en om een veroordeling als criminele organisatie en andere met de illegale autohandel samenhangende betichtingen (valsheid geschriften, enz...).

Zonder de feiten te minimaliseren wijst verzoeker er op dat de feiten zich niet situeren in de geweldssfeer; het gaat niet om drugdelicten; het gaat niet om zedendelicten.

Het Grondwettelijk Hof heeft in het arrest nr. 112/2019 aangegeven hoe de toepassing van artikel 20 en 23 vreemdelingenwet dient beoordeeld te worden. In casu gaat het om artikel 44 bis vreemdelingenwet maar de in dit arrest geformuleerde principes zijn in casu toepasbaar.

B. 17.1. Artikel 12, lid 1, van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen bepaalt : « De lidstaten mogen uitsluitend een besluit tot verwijdering ten aanzien van een langdurig ingezetene nemen, wanneer hij een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de binnenlandse veiligheid vormt ». Artikel 17, lid 1, eerste alinea, van dezelfde richtlijn, dat de langdurig ingezetenen in een lidstaat betreft die in een tweede lidstaat verblijven, bepaalt : « De lidstaten kunnen weigeren een verblijfsvergunning toe te kennen aan langdurig ingezetenen of aan hun gezinsleden indien de betrokkene een bedreiging voor de openbare orde of de binnenlandse veiligheid vormt ». In de achtste overweging van die richtlijn wordt gepreciseerd dat « het begrip openbare orde [...] een veroordeling voor het plegen van een ernstig misdrijf [kan] omvatten ».

B. 17.2. Artikel 6, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging bepaalt : « De lidstaten kunnen een verblijfstitel van een gezinslid intrekken of verlenging ervan weigeren om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. De lidstaat neemt bij zijn besluitvorming naast artikel 17 ook de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk van het gezinslid op de openbare orde of de openbare veiligheid in overweging, of het risico dat van die persoon uitgaat ». In de veertiende overweging die aan die richtlijn voorafgaat, wordt met name gepreciseerd : « Het begrip ‘ openbare orde ’ kan een veroordeling voor het plegen van een ernstig misdrijf omvatten. In dit verband zij erop gewezen dat de begrippen openbare orde en binnenlandse veiligheid tevens gevallen omvatten waarin een onderdaan van een derde land behoort tot een vereniging die steun verleent aan het internationale terrorisme, een dergelijke vereniging steunt of extremistische doelstellingen huldigt ».

B.17.3. In de memorie van toelichting met betrekking tot de bestreden bepalingen wordt gepreciseerd : « Aangezien de begrippen ‘ redenen van openbare orde of nationale veiligheid ’, ‘ ernstige redenen ? of ‘ dwingende redenen ’ uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd » (ibid., p. 23). De parlementaire voorbereiding, onder verwijzing naar die rechtspraak vermeldt : « Het begrip ‘ redenen van openbare orde of nationale veiligheid ’ [houdt] het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend » (ibid., p. 23). « Het begrip ‘ ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid ’ [kan] het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie [...], de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit [...], de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad [...] dekken » (ibid., p. 24).

B.17.4. Rekening houdend met die toelichtingen, kan de wetgever niet worden verweten dat hij gebruik heeft gemaakt van de begrippen « openbare orde », « nationale veiligheid », of nog « ernst » met betrekking tot de openbare orde en de nationale veiligheid. In de vroegere wetgeving, die het ook mogelijk maakte een einde te maken aan het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen, werd overigens ook een beroep gedaan op die begrippen om de gevallen te bepalen waarin een ministerieel besluit tot terugwijzing of een koninklijk besluit tot uitzetting kon worden genomen. Daarenboven bepaalt artikel 7, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 ook dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven aan een vreemdeling die niet gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden en die door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De begrippen « openbare orde » en « nationale veiligheid » alsook « ernst » hebben derhalve een inhoud die in het vreemdelingenrecht voldoende bepaald is zodat de wetgever gebruik ervan kon maken om de gevallen te bepalen waarin er

een einde kan worden gemaakt aan het verblijfsrecht van de vreemdelingen zonder het door de verzoekende partijen aangevoerde wettigheidsbeginsel te schenden.

...

B.18.2. De « redenen » en de « ernstige redenen » van openbare orde of nationale veiligheid moeten worden geïnterpreteerd in het licht van artikel 23 van de wet van 15 december 1980, ingevoerd bij artikel 14 van de bestreden wet, waarin wordt vermeld dat de beslissingen tot beëindiging van het verblijf enkel kunnen worden gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en dat dat gedrag « een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving [moet] zijn ». In die bepaling wordt eraan toegevoegd dat « motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, [...] niet [mogen] worden aangevoerd » en wordt gepreciseerd dat bij het nemen van de beslissing rekening moet worden gehouden « met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid » die is begaan of met het gevaar dat van de betrokken vreemdeling uitgaat.

Het Grondwettelijk Hof stelt verder in het arrest nr. 112/2019:

B. 19.3. Het bestaan van één of meer ten aanzien van de betrokken vreemdeling uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen is noch een noodzakelijke voorwaarde, noch een voldoende voorwaarde, opdat een beslissing wordt genomen waarbij aan zijn verblijfsrecht een einde wordt gemaakt om reden of om ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid. Zoals in artikel 23 van de wet van 15 december 1980, ingevoerd bij artikel 14 van de bestreden wet, wordt gepreciseerd, moet een individueel onderzoek geval per geval worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid, de actualiteit en de ernst van de bedreiging die van de vreemdeling uitgaat voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bij dat onderzoek moeten weliswaar de eventuele veroordelingen uit het verleden in overweging worden genomen, maar het moet ook betrekking hebben op het huidige gedrag van de betrokkene en op het voorzienbare gevaar dat uit dat gedrag voortvloeit.

Verzoeker is dan ook van mening dat de bestreden beslissing op basis van de vermelde veroordelingen niet zondermeer kon komen tot het oordeel dat er voldoende ernstige redenen aanwezig waren om het verblijf in te trekken.

In feite gaat de bestreden beslissing uitsluitend uit van de strafrechtelijke veroordeling door het Hof van Beroep te Gent; deze is uitvoerig ontwikkeld in de bestreden beslissing. Strafrechtelijke veroordelingen zijn evenwel geen voldoende voorwaarde.

Hoewel het niet te miskennen is dat die inbreuk enige ernst heeft is verzoeker van mening dat die veroordeling niet beantwoordt aan het begrip 'ernstige redenen' voor de openbare orde, in die zin dat een eenmalige zware veroordeling niet de belangrijke graad van ernst vertoont die vereist is.

De eenmalige zware veroordeling kan niet aanzien worden als een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in die zin dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging.

De vraag naar de werkelijke ernst van de bedreiging is niet afdoende aangetoond door de bestreden beslissing. De beslissing diende na te gaan welk 'gevaar' van verzoeker werkelijk uitgaat op het ogenblik van de beslissing. Uiteraard is dit moeilijk in te schatten bij een persoon die bijna drie jaar in hechtenis is genomen, tenzij wordt gekeken naar zijn houding tijdens die hechtenis periode. De bestreden beslissing doet dit niet. De beslissing gaat er verder aan voorbij dat gezien de familiale en hechtenis situatie van verzoeker hij tot inzicht is gekomen en beseft dat wat hij gedaan heeft niet kan. Hij ondergaat zijn straf bewust.

De voldoende ernst is niet aanwezig waar de veroordeling in essentie een onwettige autohandel betreft, wat een ander karakter heeft dan feiten zoals drughandel of ernstige seksuele delicten en bijgevolg als minder verstorend voor de maatschappelijke sociale orde dient aanzien te worden.

Verzoeker is van mening dat de feiten in die zin niet de belangrijke graad van ernst vertonen, die vereist is.

Het actuele karakter is in die zin betwistbaar dat de veroordeling weliswaar dateert van 19.6.2020, terwijl het laatste feit dateert van 24.1.2018, of bijna driejaar geleden. Verzoeker is sindsdien in hechtenis en heeft evident geen andere feiten kunnen plegen, maar hij heeft een voorbeeldig gedrag in de gevangenis. De beslissing miskent ook het gegeven dat precies een gevangenisstraf (ook) bedoeld is om verzoeker te doen inzien dat de door hem gepleegde feiten niet te tolereren zijn. In het kader van die actualiteit werd geen rekening gehouden met de spijtbetuiging van verzoeker, zijn goed gedrag in de gevangenis en het inzicht dat een gevangenisstraf als doel heeft.

In die zin schendt de bestreden beslissing ook het evenredigheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Derde onderdeel,

Er diende overeenkomstig artikel 44 bis § 3 vreemdelingenwet bij de beslissing rekening te worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De bestreden beslissing formuleert in dat kader overwegingen, doch verzoeker is van mening dat deze niet afdoende zijn.

Verzoeker stelt verder dat deze elementen ieder op zich, maar verder ook in hun optelsom dienen beoordeeld te worden. Verzoeker stelt dat er voor alle vermelde elementen motieven aangehaald werden in de vragenlijsten, die minstens bij hun samenlezing ertoe hadden moeten leiden dat de intrekking van het verblijf niet diende beslist te worden.

De beoordeling dient zorgvuldig en redelijk te zijn. Dit is in casu niet het geval.

1.

Verzoeker is afkomstig uit ex-Joegoslavië; hij verliet dit land in 1995, 25 jaar geleden, toen het land nog niet was opgedeeld door een burgeroorlog. Verzoeker was toen 22 jaar; hij is thans 47 jaar oud, en woont dus langer buiten zijn niet meer bestaande land van oorsprong dan dat hij er gewoond heeft. Het land van oorsprong bestaat niet meer; thans behoort verzoeker tot de Servische nationaliteit. De vereiste beoordeling van 'de bindingen met zijn land van oorsprong' dient met deze historische realiteit rekening te houden. De bestreden beslissing doet dit in geen enkele overweging.

De bestreden beslissing motiveert enkel met het motief dat er 'niet zonder meer aangenomen kan worden dat u er geen banden meer zou hebben met de regio alwaar u een groot deel van uw leven woonachtig was en alwaar u opgegroeid bent'. En verder stelt het motief dat verzoeker 'geen concrete uitleg of bewijs voorbrengt die aannemelijk maakt dat hij niet langer familie, vrienden of kennissen heeft in het herkomstland'. Deze motieven zijn loutere stereotypen en algemene veronderstellingen. Ze houden geen rekening met het feit dat verzoeker langer buiten dan binnen het land van oorsprong heeft gewoond. Ze negeren dat verzoeker verklaard heeft dat zijn ouders naar Duitsland emigreerden (samen met hem) en daar overleden zijn. Ze negeren dat verzoeker aantoonde dat zijn broer en zus buiten dat land van oorsprong wonen. Maar de beslissing is inzonderheid niet afdoende waar gesteld wordt dat verzoeker geen bewijs zou aanbrengen dat hij er geen familie, kennissen heeft. Ten eerste wordt zo een negatief bewijs gevraagd, dat evident onmogelijk kan geleverd worden. Ten tweede is het de redelijkheid zelve te aanvaarden dat iemand die zo lang uit dat land weg is en die op jonge leeftijd dat land verliet, geen enkele binding meer heeft met dat land van oorsprong.

Verzoeker benadrukt dat de beoordeling van de mate van bindingen met het land van herkomst een essentiële voorwaarde is om een einde te kunnen maken aan het verblijf. Het staat niet zomaar in de wet. Het dient objectief en in alle redelijkheid te worden beoordeeld. Het dient inzonderheid rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel beoordeeld te worden. De bestreden beslissing doet dit niet.

2.

De leeftijd is een afzonderlijk te overwegen element bij toepassing van artikel 44bis, §3 vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing vermeldt enkel dat verzoeker 47 jaar is, maar ontwikkelt hierbij enkel beschouwingen over zijn privéleven, maar beoordeelt die leeftijd niet op zich.

Er diende een beoordeling te geschieden van de invloed van die, relatief gevorderde, leeftijd in het kader van de intrekking van het verblijf. Op dergelijke leeftijd is een totale ommekeer in de verblijfssituatie van een andere orde dan voor iemand van bijvoorbeeld twintig jaar.

Dit specifieke gegeven van de leeftijd is niet beoordeeld in de bestreden beslissing, alleszins niet op een eigen en afdoende wijze.

3.

De bestreden beslissing is ingegaan op de gezinssituatie van verzoeker. De motieven zijn op dit punt niet afdoende. Artikel 8 EVRM werd geschonden.

Verzoeker stelt dat de motieven om de gezinssituatie niet te aanzien als een element om de intrekking niet door te voeren niet afdoende zijn.

Verzoeker heeft in België een echtgenote, zoon, dochter en kleindochter met wie hij samenwoont en die allen de Belgische nationaliteit hebben. In essentie wordt de gezinssituatie niet weerhouden met het motief dat echtgenote en zoon betrokken waren bij de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd.

Verder wordt gesteld dat het 'niet onredelijk is te veronderstellen dat uw dochter op de hoogte was van jullie criminele activiteiten' en dat deze dochter verzoeker in de gevangenis heeft bezocht.

Op zich is dit geen onderzoek naar of motief om het gezinsleven niet te weerhouden. Het gezinsleven is reëel, te buiten gelaten de betrokkenheid van echtgenote en zoon bij de feiten.

Verder is het niet aanvaardbaar te 'veronderstellen' dat de dochter op de hoogte was van de criminele activiteiten. Terzake kan niets verondersteld worden, laat staan zonder enige objectieve maatstaf of onderzoek. De vraag is wat het bezoek in de gevangenis aan verzoeker door zijn echtgenote, zoon, dochter en kleinkind als negatief motief in dit kader betekent. Integendeel bewijst dit bezoek dat zij een familiaal leven hebben. Wanneer verzoeker geen bezoek van zijn familie zou krijgen in de gevangenis zou dit gegeven kunnen aangewend worden om het reëel bestaande familieleven in vraag te stellen.

De bestreden beslissing verwerpt de aanwezigheid van het kleinkind dat bij verzoeker inwoonde met het motief dat dit verzoeker er niet van weerhouden heeft criminele feiten te plegen. Op zich is dit motief geen geldig motief om het gezins- en familieleven met dit kind niet te weerhouden.

4.

Verzoeker heeft in de vragenlijst zijn eigen gezondheidssituatie en die van zijn echtgenote aangehaald. Hij zelf stelde diabetes patiënt te zijn en dat dit bevestigd kan worden door de arts van de gevangenis. De beslissing stelt dat verzoeker dit niet precificeert en niet staakt. Diabetes is een precieze aandoening. Verzoeker stelt in de gevangenis in behandeling te zijn voor die aandoening. Verzoeker is van mening dat dit ook blijkt uit de gegevens die in het administratief dossier aanwezig zijn; in die zin wordt het wel aangetoond.

De echtgenote van verzoeker is zwaar zorgbehoevende; verzoeker heeft dit vermeld in de vragenlijst en er op gewezen dat zij mantelzorg behoeft; als staving werd de aanvraag zorgbudget voor zwaar zorgbehoevenden via de CM ingediend in augustus 2020. De bestreden beslissing stelt dat geen attest wordt voorgelegd over de reden, ernst en duur van het verminderde zelfzorgvermogen, en dat er nog geen beslissing is genomen. Verder wordt gesteld dat andere personen voor de mantelzorg zouden kunnen zorgen.

De echtgenote van verzoeker heeft niet zomaar een aanvraag ingediend via de CM; eigen aan die aanvraag is dat het een begin is van de procedure en er verder onderzoek zal gebeuren. Maar dit belet niet dat deze aanvraag niet zondermeer kan worden afgedaan; het gaat om een realiteit. Het is juist dat de echtgenote op dit ogenblik niet door verzoeker van mantelzorg wordt voorzien omdat hij in de gevangenis verblijft. Maar verzoeker hoopt op korte termijn vrij te komen (hij komt in aanmerking voor vervroegde invrijheidsstelling omdat hij ruim 1/3de van de straf heeft ondergaan) en zijn echtgenote zo snel mogelijk te kunnen ondersteunen. Dit is een verantwoordelijkheid die overigens en wellicht blijvend zal zijn voor de komende jaren, en in die zin de aanwezigheid van verzoeker in België nog meer noodzakelijk maakt.

Dit kan niet worden weerlegd met het motief dat anderen (zoon, dochter) voor de echtgenote van verzoeker kunnen zorgen. Deze kinderen kunnen niet levenslang voor de mantelzorg voor hun moeder verantwoordelijk worden gesteld; dit is in essentie de verantwoordelijkheid van verzoeker zelf als echtgenoot.

5.

Verzoeker heeft elementen aangebracht met betrekking tot zijn integratie in het Rijk.

Hij wees op zijn talenkennis (Nederlands, Frans, Duits, Albanees), zijn beroepstraject (bouwsector, krantenverdelers, magazijnhulp, vuilkar, vrachtvervoer), legde een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur voor om potentiële tewerkstelling aan te tonen, en legde een gezinssamenstelling en huurcontract neer.

Verzoeker moet vaststellen dat de beslissing melding maakt van deze gegevens maar er niet op ingaat en ze niet betreft bij het oordeel over de elementen die in aanmerking moeten worden genomen bij de intrekking van het verblijf.

6.

Verzoeker stelt dat vermelde elementen ieder op zich, maar zeker wanneer zij samen dienden overwogen te worden, ertoe hadden moeten leiden dat het verblijf niet werd ingetrokken.

De beslissing dient om die reden vernietigd te worden."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs

wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 44bis, §2 van de vreemdelingenwet. Verder wordt na een feitelijk overzicht van de situatie van verzoekende partij erop gewezen dat zij diverse malen veroordeeld werd. Er wordt een uiteenzetting gegeven omtrent de feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd alsook de strafmaat. De rol van verzoekende partij in de strafbare feiten wordt toegelicht en er wordt gemotiveerd dat het gaat om bijzonder ernstige feiten waaruit blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn om het verblijfsrecht te beëindigen. Verder wordt het gezins- en privéleven van verzoekende partij besproken en wordt vastgesteld dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de private belangen van verzoekende partij.

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepaling waarop de beslissing tot beëindiging van het verblijf steunt met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.6. In een eerste onderdeel betoogt verzoekende partij dat zij al tien jaar op het grondgebied verblijft en dat enkel in geval van dwingende redenen van nationale veiligheid (artikel 44bis, §3) een einde kan gesteld worden aan haar verblijf.

2.7. Artikel 44bis van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.8. Zoals duidelijk blijkt uit artikel 44bis, §2 van de vreemdelingenwet kan verwerende partij het verblijf beëindigen van Unieburgers en hun familieleden - met duurzaam verblijfsrecht - wanneer er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid voorhanden zijn.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is in casu artikel 44bis, §3 van de vreemdelingenwet hoegenaamd niet aan de orde. Dit artikel handelt niet over familieleden van een Unieburger, maar over Unieburgers zelf, hetgeen verzoekende partij niet is gelet op haar Servische nationaliteit. Zoals verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing heeft verzoekende partij op 10 september 2009 verblijfsrecht verkregen als familielid van een Unieburger, meer bepaald als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Verder blijkt dat zij duurzaam verblijfsrecht verkreeg. In dat geval is wel degelijk artikel 44bis, §2 van de vreemdelingenwet aan de orde.

Verder is de verwijzing van verzoekende partij waar zij stelt dat artikel 28, derde lid van de richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG ook slaat op familieleden van een Unieburger niet correct. Hoewel inderdaad de initiële Nederlandse tekst van artikel 28, derde lid van de richtlijn verwees naar familieleden van een Unieburger werd dit gerectificeerd (zie Publicatieblad van de Europese Unie L158 van 30 april 2004) waarin gesteld wordt:

“Bladzijde 115, artikel 28, lid 3:

in plaats van:

„3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:”

lezen:

„3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:”

Het is derhalve duidelijk dat artikel 44bis, §3 van de vreemdelingenwet wel degelijk een correcte omzetting vormt van artikel 28, lid 3 van de richtlijn 2004/38 en dat familieleden van Unieburgers niet onder deze bepaling vallen, in tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden.

Verzoekende partij kan, gelet op voorgaande, niet gevolgd worden dat op haar situatie artikel 44bis, §3 van de vreemdelingenwet van toepassing is.

2.9. Verzoekende partij verwijst voorts wel naar artikel 24 van richtlijn 2004/38 en meent dat zij gelijk moet behandeld worden als Unieburgers op grond hiervan, maar de Raad wijst erop dat verzoekende partij voorbijgaat aan het bepaalde van artikel 24 van richtlijn 2004/38 dat stelt *“Onverminderd specifieke, in het Verdrag en het afgeleide recht uitdrukkelijk opgenomen bepalingen, (...)”*. Zoals duidelijk blijkt bepaalt artikel 28, derde lid van de richtlijn uitdrukkelijk dat dit enkel geldt voor Unieburgers. Verzoekende partij toont met een verwijzing naar artikel 24 van de richtlijn geenszins een schending van gelijke behandeling aan. Evenmin maakt zij met haar betoog een schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.10. Het eerste onderdeel van het enig middel is niet gegrond.

2.11. De artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017), vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Aangezien verzoekende partij niet aantoont dat de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG niet correct of niet op toereikende wijze zijn omgezet, kan zij niet op ontvankelijke wijze de schending van deze bepalingen van de richtlijn aanvoeren (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden.

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of

ationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 44bis, § 4 van de vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd; zijn gezondheidstoestand; zijn gezins- en economische situatie; zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 66).

Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.”* (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

2.11.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bevoegde staatssecretaris eerst een feitelijk overzicht geeft van de verblijfsgeschiedenis van verzoekende partij in België en haar strafrechtelijke antecedenten. Daarbij wordt uitvoerig toegelicht waarvoor verzoekende partij al veroordelingen heeft opgelopen en wordt de meest recente veroordeling van 19 juni 2020 tot een gevangenisstraf van maar liefst zeven jaar nog uitvoeriger belicht. Uit deze laatste veroordeling blijkt dat verzoekende partij leidend persoon was binnen een criminele organisatie tijdens een periode van maar liefst meer dan vijf jaar waarbij zij zich schuldig maakte aan grootschalige sluikhandel in tweedehandswagens gepaard gaande met oplichting en witwassen. Ook haar zoon en echtgenote, alsook andere verwanten waren hierbij betrokken. Verwerende partij wijst erop dat het Hof van Beroep als volgt stelde: *“De feiten getuigen van een verregaand gebrek aan normbesef. De handel in tweedehandswagens die de beklaagden op erg lucratieve wijze opzetten, lieten zij gepaard gaan met oplichtingen en valsheden waarmee ze op korte tijd grof geld verdienden. Maar ook dat volstond blijkbaar niet en de beklaagden deinsden er niet voor terug om allerhande valsheden te plegen en vervolgens slachtoffers ook op te lichten door niet de volledige aankoop prijs te betalen. Vervolgens werd alles zonder het betalen van enige belasting witgewassen, niettegenstaande een aantal beklaagden (tijdelijk) een uitkering of tegemoetkoming genoten. Naast de gepleegde valsheden gebruikten de beklaagden de familiestructuur om hun organisatie af te schermen. Het aandeel van elkeen was essentieel bij het plegen van de feiten.*

Iedereen droeg bij tot het radarwerk van de organisatie. Het nadeel voor zowel de individuele slachtoffers als voor de maatschappij in zijn geheel is enorm."

Verwerende partij wijst op de grootschaligheid van de feiten, het lange tijdsbestek waarin de feiten zich voordeden en het grote aantal slachtoffers die ernstig financieel benadeeld werden. Er blijkt dat in het kader van deze feiten 234 428,06 euro werd witgewassen en dat de sluikhandel nog meer heeft opgebracht dan dit reeds aanzienlijk bedrag. Verzoekende partij werd ook schuldig bevonden aan het witwassen van voertuigen. Het bekomen vermogensvoordeel door verzoekende partij wordt geraamd op een bedrag van 233 178,06 euro.

Wat betreft het ernstig gevaar voor de openbare orde vervolgt verwerende partij:

"Witwassen is een ernstig feit dat de integriteit van het financieel en economisch bestel aantast. Het onttrekken van gelden aan het zicht van de fiscus heeft een corrumperende werking op het reguliere handels- en betalingsverkeer.

Valsheid in geschrift is een ernstig feit omdat het vertrouwen dat de samenleving moet kunnen hebben in de waarheidsgetrouwheid van geschriften hierdoor wordt aangetast. Voornoemde vorm van fraude schaadt het vertrouwen in het bank- en kredietwezen en het gebruik van internet.

U lijkt uitsluitend en ongeremd gedreven door eigen materieel gewin, zonder u te bekommeren om de gevolgen van uw gedragingen voor de samenleving waar u deel van uitmaakt. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder.

Naast deze veroordeling door het Hof van Beroep te Antwerpen, werd u tweemaal veroordeeld voor verboden wapenbezit (stroomstootwapen, alarmpistool en boksijzer). Dergelijke feiten zijn ontoelaatbaar vermits ze het veiligheidsgevoel van de burgers op negatieve wijze beïnvloeden. Uit het vonnis d.d. 23.10.2019 blijkt: "Beklaagde liep naast veroordelingen door de politierechtbank (waarvan tweemaal wegens vluchtmisdrijf) tevens reeds een correctionele veroordeling op wegens verboden wapendracht en het dragen van een vergunningsplichtig vuurwapen zonder vergunning. De zeer milde bestraffing met uitstel die hem voor deze inbreuken op de Wapenwet werd opgelegd, was blijkbaar niet van aard hem te doen inzien dat hij de bepalingen van de Wapenwet voortaan diende na te leven. De feiten zijn ernstig. Het dragen, vervoeren of anderszins voorhanden hebben van verboden wapens kan niet getolereerd worden."

Daarnaast blijkt uit het strafdossier dat u reeds 7 maal veroordeeld werd voor inbreuken op de verkeerswetgeving (op 25.03.2015, op 19.12.2016, 04.04.2017, 19.04.2017, 08.02.2018, 28.02.2018 en op 05.09.2018). Deze veroordelingen leken u niet af te schrikken noch enige gedragsverbetering teweeg te brengen want u bleef de inbreuken maar opstapelen. Tweemaal pleegde u vluchtmisdrijf, u reeds zonder verzekering met niet ingeschreven voertuigen, u reed door het rood licht, hield zich niet aan snelheidsbeperkingen, telefoneerde tijdens het rijden, ... U staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U beseft blijkbaar niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt.

Uw gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale, leugenachtige en valse persoonlijkheid, waarbij u ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Gezien het aantal gepleegde feiten, de lange duur van de periode tijdens dewelke de inbreuken werden gepleegd, het bijzonder winstgevend en georganiseerde karakter ervan en het gegeven dat uw directe omgeving dergelijke feiten even normaal lijkt te vinden als uzelf, bestaat er een reëel en actueel gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde van uwentwege. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit voorgaande blijkt overduidelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw recht op verblijf noodzakelijk maken."

Zoals duidelijk blijkt verwijst verwerende partij naar het crimineel parcours van verzoekende partij waarbij gebleken is dat eerdere bestraffingen haar er niet van weerhouden hebben nieuwe strafbare feiten te plegen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit haar volledige criminele parcours wel degelijk dat zij door haar gedrag een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoekende partij werd een eerste keer veroordeeld voor verboden wapendracht, met name een stroomstootwapen en een alarmpistool. Ondanks deze veroordeling kwam verzoekende partij niet tot inkeer en werd zij een tweede keer veroordeeld voor verboden wapendracht, ditmaal een boksijzer. Verzoekende partij meent dat dit om lichte feiten gaat, maar verwerende partij wijst er terecht op dat het gaat om ernstige feiten en dat het dragen, vervoeren of anderszins voorhanden hebben van verboden wapens niet getolereerd kan worden. Bovendien blijkt dat verzoekende partij ook maar liefst zeven keer veroordeeld werd voor inbreuken op de verkeerswetgeving waarbij twee keer vluchtmisdrijf werd gepleegd, zonder verzekering werd rondgereden met niet ingeschreven voertuigen, door het rood licht werd gereden, snelheidsbeperkingen werden genegeerd, tijdens het rijden werd getelefoneerd.... Verwerende partij leidt hieruit niet kennelijk onredelijk af dat uit deze feiten blijkt dat verzoekende partij niet stilstaat bij het risico waaraan zij andere weggebruikers blootstelt door haar roekeloos gedrag. Doorheen de door haar gepleegde feiten schemert een leven zonder verantwoordelijkheidszin door. Verder heeft verwerende partij ook gewezen op de meest recente veroordeling tot zeven jaar gevangenisstraf die verzoekende partij heeft opgelopen voor zwaarwichtige feiten van sluikhandel in tweedehandswagens met oplichting en witwassen, en dit binnen een criminele organisatie. Uit deze feiten blijkt een laakbaar gedrag en komt de asociale, leugenachtige en valse persoonlijkheid van verzoekende partij naar voren. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, noopt het gehele criminele parcours van verzoekende partij wel degelijk tot de niet kennelijk onredelijke vaststelling dat er ernstige redenen zijn van openbare orde die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaken. Zoals verwerende partij terecht concludeert komt uit het persoonlijk handelen van en verzoekende partij een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Rekening houdend met de hoeveelheid aan strafbare feiten gepleegd door verzoekende partij en de ernst ervan is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat verzoekende partij een voortdurend gebrek aan normbesef tentoonspreidt. Het loutere gegeven dat verzoekende partij voor de inbreuken op de wapenwetgeving slechts "licht" gestraft werd, doet geen afbreuk aan het feit dat het gehele criminele parcours van verzoekende partij waarbij zij ook veroordeeld werd tot maar liefst zeven jaar gevangenisstraf, blijk doet geven van een volgehouden gevaarlijke criminele ingesteldheid en dat gelet op de aard van de gepleegde feiten en de rol van verzoekende partij wel degelijk kan besloten worden dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht rechtvaardigen. Haar argumentatie dat zij al zestien jaar in België is en voorheen in Duitsland nooit een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen doet hoegenaamd geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij zich al sinds september 2012 op het zware criminele pad begeeft en dit tot en met 24 januari 2018, datum waarop zij werd aangehouden.

2.11.2. Verzoekende partij kan voorts ook niet gevolgd worden in haar betoog als zouden enkel geweldsdelicten, drugsdelicten of zedenfeiten aanleiding kunnen geven tot toepassing van artikel 44bis, §2 van de vreemdelingenwet. Zoals uit het citaat van het arrest van het Grondwettelijk Hof immers naar voren komt kunnen ook het witwassen van geld en de georganiseerde misdaad onder "*ernstige redenen van openbare orde*" vallen. Verzoekende partij kan bezwaarlijk ontkennen dat zij jarenlang als leidend figuur binnen een criminele organisatie een sluikhandel in tweedehandswagens heeft opgezet waarbij de opbrengsten werden witgewassen. Ook haar naasten en verwanten bleken hierbij betrokken. Verder blijkt uit niets dat verwerende partij, bij het beoordelen van het ernstig gevaar voor de openbare orde, geen rekening zou mogen houden met eerdere veroordelingen en het ganse criminele parcours van verzoekende partij in ogenschouw neemt om te besluiten dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van het verblijfsrecht rechtvaardigen.

2.11.3. Waar verzoekende partij nog betoogt dat strafrechtelijke veroordelingen niet voldoende zijn om het verblijf te beëindigen, gaat zij weerom volledig voorbij aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verwerende partij niet enkel wijst op de door verzoekende partij opgelopen veroordelingen, maar uitvoerig uiteenzet voor welke feiten verzoekende partij veroordeeld werd, de aard van deze feiten en het aandeel van verzoekende partij in deze feiten.

Naast de vaststelling dat verzoekende partij niet éénmaal veroordeeld is maar diverse veroordelingen in het Rijk heeft opgelopen en verwerende partij niet kennelijk onredelijk het gehele criminele parcours van verzoekende partij in rekening neemt bij het treffen van de bestreden beslissing, ziet de Raad ook niet in

waarom enkel de laatste veroordeling van verzoekende partij geen aanleiding zou kunnen geven tot de vaststelling dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken kan bezwaarlijk de zwaarwichtigheid van de feiten ontkend worden, noch kan het jarenlange volharden in het plegen van deze feiten genegeerd worden. Evenmin kan abstractie gemaakt worden van de rol van verzoekende partij binnen de criminele organisatie, het aantal slachtoffers dat zij gemaakt heeft en het vermogensvoordeel dat zij bekomen heeft met haar criminele gedrag.

2.11.4. Verzoekende partij kan voorts ook bezwaarlijk verwijzen naar het feit dat zij al drie jaar in hechtenis zit en sindsdien geen strafbare feiten meer heeft gepleegd om daaruit af te leiden dat zij niet meer beschouwd kan worden als een ernstig gevaar voor de openbare orde. De opsluiting van verzoekende partij is er immers net op gericht om strafbare feiten te voorkomen maar dit neemt niet weg dat verwerende partij op grond van de door verzoekende partij gepleegde strafbare feiten een onderzoek voert naar het ernstig gevaar dat zij voor de maatschappij oplevert en te besluiten dat uit deze strafbare feiten een gedrag naar voren komt waarvan redelijkerwijze mag aangenomen worden dat er een reëel risico op recidive is. Het betoog dat zij tot inzicht zou gekomen zijn door haar hechtenis en haar familiale situatie kan niet overtuigen. Immers hebben eerdere veroordelingen noch haar familiale situatie verzoekende partij er eerder van weerhouden het criminele pad verder te bewandelen. Uit haar criminele parcours komt, zoals verwerende partij terecht stelt, wel degelijk een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat verzoekende partij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Het loutere feit dat zij zich thans zou gedragen in de gevangenis doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

2.12. De Raad stelt voorts vast dat verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met artikel 44bis, §4 van de vreemdelingenwet. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing erkent verwerende partij dat verzoekende partij sinds 7 april 2009 verblijfsrecht kreeg in België en thans 47 jaar is. Verwerende partij betwist niet dat verzoekende partij alhier een privéleven heeft, maar wijst erop dat uit niets blijkt dat van verzoekende partij niet gevergd kan worden dat zij terugkeert naar haar herkomstland of derde land. Zo stelt verwerende partij: *“U verklaarde dat u Joegoslavië reeds 25 jaar geleden verliet en dat u geen familie meer zou hebben in Servië. Uw ouders zouden in Duitsland overleden zijn. Het wordt niet betwist dat een terugkeer naar Servië een aanpassing van u zal vergen, maar er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen banden meer zou hebben met de regio alwaar u een groot deel van uw leven woonachtig was en alwaar u opgegroeid bent. Te meer nu u op geen enkel ogenblik enige concrete uiteenzetting naar voor brengt of begin van bewijs voorlegt dat aannemelijk kan maken dat u niet langer familie, vrienden of kennissen heeft in het herkomstland waarop u tijdelijk terug zou kunnen vallen. In de gevangenis wordt bijvoorbeeld J. S. (...) (zie hiervoor) als zijnde uw broer beschouwd. Deze heeft geen recht op verblijf in België en zal na het uitzitten van zijn gevangenisstraf van 7 jaar normaliter naar Servië gerepatriëerd worden. Daarnaast wordt op de lijst met personen die toelating te hebben u te bezoeken in de gevangenis een zus, J. L. (...) geheten, vermeld. Zij is -met die naam/schrijfwijze- niet terug te vinden in de registers en verdere details zijn over haar niet bekend. Hoe dan ook bent u inmiddels een volwassen man die zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou moeten kunnen uitbouwen in een ander land. Bovendien kan uw familie in België u, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in de Servische samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Mogelijkerwijze kan iemand van uw familie in België u zelfs tijdelijk vergezellen.”* Met haar betoog dat verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met het feit dat Joegoslavië uit elkaar is gevallen en zij thans de Servische nationaliteit heeft, gaat verzoekende partij volledig voorbij aan voorgaande motivering. Verzoekende partij toont in het geheel ook niet aan waarom het loutere feit dat zij thans de Servische nationaliteit heeft zou maken dat zij geen binding meer heeft met haar land van herkomst. Verder kan verzoekende partij ook hoegenaamd niet gevolgd worden waar zij meent dat de bestreden beslissing veronderstellingen en stereotypen bevat. Immers doet verzoekende partij daarmee geen afbreuk aan de concrete vaststellingen dat zij in het herkomstland is opgegroeid en dat ook haar broer naar Servië zal moeten terugkeren. Verder brengt verzoekende partij niks in tegen de vaststelling omtrent haar zus. Zelfs indien zou aangenomen moeten worden dat verzoekende partij nog weinig binding heeft met het herkomstland, dan nog doet verzoekende partij daarmee geen afbreuk aan het feit dat van haar als volwassen man verwacht mag worden dat zij opnieuw een leven opbouwt in het herkomstland. Zij kan dit eventueel doen met hulp vanuit haar netwerk in België. Verzoekende partij die opgegroeid is in het herkomstland en waarvan bijgevolg niet kan gesteld worden dat zij geen enkele voeling meer heeft met dat land, is een 47-jarige volwassen man waarvan het niet kennelijk onredelijk is te verwachten dat zij terugkeert naar het herkomstland en aldaar haar leven uitbouwt. De Raad ziet ook niet in waarom 47 jaar een leeftijd zou zijn waarop niet meer kan verwacht worden dat men terugkeert naar het

herkomstland. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Zelfs indien de integratie – door het verblijf in België – in Servië wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jukic v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55).

2.13. Waar verzoekende partij het voorts oneens is met de boordeling inzake haar gezinssituatie wijst de Raad erop dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de Belgische nationaliteit van haar echtgenote en erop gewezen heeft dat de echtgenote ervoor kan opteren om verzoekende partij te volgen naar het buitenland om aldaar het gezinsleven verder te zetten of zij kan ervoor opteren in België te blijven en contact met verzoekende partij onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in het buitenland. Verder wordt, wat betreft haar Belgische meerderjarige kinderen, vastgesteld dat er geen bijzondere afhankelijkheidsbanden zijn, en dat wat betreft haar Belgisch kleinkind, er evenmin sprake is van banden die de gebruikelijke omgang overstijgen en dat contact kan onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken. In tegenstelling tot wat verzoekende partij aldus voorhoudt wordt de gezinssituatie niet betwist door verwerende partij omdat de echtgenote en zoon betrokken waren bij de feiten en dat de dochter ook op de hoogte zou zijn geweest.

Zoals duidelijk blijkt erkent verwerende partij dat verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven met de echtgenote heeft in toepassing van artikel 8 EVRM maar zij wijst erop dat dit gezinsleven ook elders kan uitgeoefend worden of op afstand via moderne communicatiemiddelen en bezoeken. Verzoekende partij betoogt wel dat haar echtgenote zwaar zorgbehoevend is en meent dat het indienen van een aanvraag zorgbudget voor zwaar hulpbehoevendenden hiervan het bewijs vormt, maar de Raad kan verwerende partij geheel volgen waar deze stelt dat het enkel gaat om een aanvraag en niet om een toekenning van dergelijk budget zodat niet blijkt dat haar echtgenote werkelijk zwaar zorgbehoevend is of mantelzorg nodig zou hebben. Dit alles nog temeer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel attest heeft voorgelegd waarin de reden, de ernst en de duur van het verminderde zelfvermogen wordt vastgesteld. Daarenboven heeft verwerende partij ook rekening gehouden met de mogelijkheid dat de echtgenote wel degelijk nood zou hebben aan mantelzorg en erop gewezen dat andere inwonende gezinsleden deze zorg op zich kunnen nemen of dat beroep kan gedaan worden op diverse diensten van thuisverpleging. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij dient in te staan voor de mantelzorg en dat dit niet van de kinderen kan verlangd worden, doet aan voorgaande hoegenaamd geen afbreuk. Bovendien gaat verzoekende partij er met haar betoog ook volledig aan voorbij dat verwerende partij heeft vastgesteld dat niet is aangetoond dat de echtgenote bepaalde medische zorgen behoeft die niet beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland of elders, zodat haar medische toestand een gezinsleven met verzoekende partij elders dan in België ook niet in de weg staat.

Verzoekende partij betwist voorts niet dat haar Belgische kinderen meerderjarig zijn en dat haar contacten met haar kleinkind de gebruikelijke banden tussen grootouder en kleinkind niet overstijgen. Het loutere feit dat verzoekende partij in de gevangenis bezoek krijgt van deze familieleden betreffen slechts normale affectieve banden zoals verwerende partij terecht stelt. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij met deze familieleden een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft. Zij kan contact hiermee onderhouden via moderne communicatiemiddelen en/of bezoeken in het buitenland.

2.14. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij slechts betoogt diabetes te hebben maar, zoals verwerende partij erop gewezen heeft, daarvan geen enkel stavingstuk aanbrengt. Indien verzoekende partij werkelijk lijdt aan diabetes, dan kan van haar verwacht worden dat zij dit staft aan de hand van een medisch attest. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorts voorhoudt, blijkt geenszins uit het administratief dossier dat zij werkelijk diabetes heeft.

2.15. Tenslotte, en weerom in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft verwerende partij wel degelijk in de belangenafweging rekening gehouden met het verblijf en de integratie van verzoekende partij in België. Zo overweegt zij: *“Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor*

de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Zoals reeds vermeld, blijkt uit niks dat de banden die u tijdens uw verblijf met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken daar waar u zich zal vestigen.

U verklaarde dat u Joegoslavië reeds 25 jaar geleden verliet en dat u geen familie meer zou hebben in Servië. Uw ouders zouden in Duitsland overleden zijn. Het wordt niet betwist dat een terugkeer naar Servië een aanpassing van u zal vergen, maar er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen banden meer zou hebben met de regio alwaar u een groot deel van uw leven woonachtig was en alwaar u opgegroeid bent. Te meer nu u op geen enkel ogenblik enige concrete uiteenzetting naar voor brengt of begin van bewijs voorlegt dat aannemelijk kan maken dat u niet langer familie, vrienden of kennissen heeft in het herkomstland waarop u tijdelijk terug zou kunnen vallen. In de gevangenis wordt bijvoorbeeld J. S. (...) (zie hiervoor) als zijnde uw broer beschouwd. Deze heeft geen recht op verblijf in België en zal na het uitzitten van zijn gevangenisstraf van 7 jaar normaliter naar Servië gerepatriëerd worden. Daarnaast wordt op de lijst met personen die toelating te hebben u te bezoeken in de gevangenis een zus, J. L. (...) geheten, vermeld. Zij is -met die naam/schrijfwijze- niet terug te vinden in de registers en verdere details zijn over haar niet bekend. Hoe dan ook bent u inmiddels een volwassen man die zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou moeten kunnen uitbouwen in een ander land. Bovendien kan uw familie in België u, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in de Servische samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Mogelijkerwijze kan iemand van uw familie in België u zelfs tijdelijk vergezellen.

U legde een "Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd" d.d. 20.08.2020 voor, u zou vanaf 01.11.2020 aan het werk kunnen als magazijnier-helper bij DAVIDOS GCV. De voorgelegde arbeidsovereenkomst werd trouwens niet ondertekend door u en aangezien u in detentie zit, zal u deze werkgever al direct moeten teleurstellen door niet te komen opdagen op uw eerste werkdag. Dat u thans een werkaanbod zou bekomen hebben doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u sinds half 2009 aan de arbeidsmarkt kon deelnemen. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en dat u zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. Maar in plaats van te werken opteerde u er voor een autozwendel op te zetten wat getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de wet en een drang naar snel en gemakkelijk geldgewin. Uit uw administratief dossier blijkt dat u officieel als zelfstandige aangesloten was bij een sociale verzekeringskas van 27.01.2014 tot 31.12.2014 (Acerta). De overige tijd dat u in België was, was er geen sprake van enige legale tewerkstelling. Het blijkt dan ook niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland en er is geen sprake van een economische binding met België.

De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden. "

2.16. Met haar betoog dat zij verschillende talen spreekt, haar verwijzing naar haar werkverleden, het hebben van een arbeidsovereenkomst, haar gezinssamenstelling en huurcontract, toont verzoekende partij geenszins aan dat verwerende partij bepaalde aspecten van haar privé- en gezinsleven veronachtzaamd heeft waardoor de inmenging hierin disproportioneel zou zijn. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft verwerende partij oog gehad voor het familie- en gezinsleven van verzoekende partij in België alsook voor haar privéleven en heeft zij gemotiveerd waarom de private belangen van verzoekende partij niet opwegen tegen het algemeen belang van de Belgische maatschappij, met name de bescherming van de openbare orde. Verzoekende partij maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat de gemaakte belangenafweging disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.17. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER